

EGY NAGYSÁGOS ÚRNAK

Azt mondja a nagyságos úr:
Engem becsül, tisztel, szeret;
De félt, hogy egyszer betörök
Az igazért a fejemet.
És int: legyek mindenkihez
Alázatos, finom, sima,
Mindenben alkalmazkodó,
Mindenre kész... hahahaha!

Hisz akkor én, nagyságos úr,
Önmagamot megtagadom.
Nem az leszek, aki vagyok,
Nem lesz elvem, akaratom.
Az istentől belém lehellt
Szabd lelket beszennyezem...
Bocsánatot, nagyságos úr!
A hizelgés nem kenyerem.

Inkább kitépem nyelvemet,
Semhogy hazug eszköz legyen.
Amit szívem-lelkem sugall,
Kimondom azt egyenesen.
Nem ugrálok, mint a majom,
Más hibáit nem legyezem.
Tányérnyaló soh'sem leszek,
Büszkén hordom fenn a fejem.

Szegény vagyok, nagyon szegény,
Elkelne a protekció –
De, mintsem oly jellemtelen,
Inkább legyek földönfutó!
Nem bánom én, ha a világ
Meg is dobál, ki is nevet:
Elég jutalmam lesz nekem
A tiszta lelkiismeret.

Akármilyen nagy úr előtt
Nem feledem el azt soha,
Hogy, bármiként csillog-ragyog,
Ő is csak ember: föld pora.
S a por előtt, mint jó magam,
Leborulni soh'sem fogok –
Tudja meg a nagyságos úr:
Imádni csak istent tudok.